

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 27. Quomodo Deus cordi ejus inseruerit internam crucem, & capiti
coronam spineam, similitérq[ue] vulneraverit illius manus, pedes, ac latus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

dictum; & ego scio, potest in ipso esse gladius, qui illud pertranseat? Ità foror (dixit sanctissima Virgo) hoc minimè repugnat, imò ubi hospitatur JESUS, ibi quod est Crux; & filius meus illam habuit toto tempore, quo vixit in mundo: atque

ego similiter, ex quo eum genui, illà nunquam carui: quæ fuit tanta, ut vos non possitis scire, aut cognoscere ipsius gravitatem. *Veritas hujus responsi apparebit ex ijs, quæ incipiemus referre in sequentibus capitibus.*

✽✽✽

CAPUT XXVII.

Quomodo DEUS cordi ipsius inferuerit internam crucem, & capiti coronam spineam, similiterque vulneraverit illius manus, pedes, ac latus.

Ubi finem ejusdem anni, quo quadragesimum quintum suæ ætatis numebat, in festis Nativitatis, & Circumcisionis, anno 1599. & millesimo, sexcentesimo, Dominus jecit fundamenta pro continuis exercitijs suscipiendorum ingentium dolorum, ac terribilium afflictionum, quibus ipsam decreverat probare ac perficere, imprimendo illi internè, ità ut non adverterentur exteriùs insignia suæ passionis, cum magno dolore, & modo admirabilissimo, quem, ut pote extrordinarium, descripsit fusiùs, aperiendo se Confessarijs, hac intione.

§. I.

Tantus est amor, quo DEUS profectur suas creaturas, ac tam sublimia sunt opera, & incomprehensibilia iudicia ipsius Sapientia, quæ in illis operatur, ut me reddant attonitam, ac obstupesciant, neque illa possim intellectu percipere, vel verbis explicare; adeoque ex magnitudine ipsius operum, quæ peragit in ista sua vilissima creatura, & contemptibilissima omnium, quas habet Divina ejus Majestas, id solum mihi remanet, quod ipse mihi relinquit, atque etiam liberaliter donat; & est clarissima cognitio magnæ meæ miseræ, quàmque nihil valeam ac possim; siquidem per talia opera & gratias non proficio, neque scio mandare executioni, vehementia placendi ipsi ac servitendi desideria, quæ Divina Majestas indi-

dit meæ animæ. Ut omnes videant quàm id mihi meritò esset faciendum, & quàm firmus omnes obligati idcirco honorare ac amare hunc Dominum nostrum, qui talia in nobis operatur, illique servire omnibus viribus nostris, referam, quod mihi his diebus accidit. Quia etiamsi hæc opera sint in singulis diversa, adeò tamen bene cuique conveniunt, suntque ità accommodata, ac proportionata cujuslibet indigentia ac genio, ut nulla alia possint cuiquam meliùs congruere, atque adaptari singulorum necessitati, ac aptitudini. Atque ità, ea quæ Divina Majestas operatur in quolibet, sunt ejusmodi, quæ unusquisque debet velle & desiderare, ac æstimare, & quibuscum tenetur amare, honorare, ac revereri hunc Dominum; eadem siquidem bona vult hac viâ ipsius animæ, quæ aliâ viâ alteri.

Postquam igitur mihi DEUS indidisset ingens desiderium amore sui aliquid patiendo, ex doloribus, quos ipse pertulit in Cruce; aliquando manè collecta more solito, vidi Christum Dominum, cujus aspectu mea anima fuit vehementer recreata, & aspicebam illum cum omni reverentia, quâ poteram. Intercà mihi dixit Divina Majestas: Volo tibi aliquid dare, quod te plurimum consolabitur, ac recreabit. Expectavi modicum, ut viderem, quid mihi Divina Majestas vellet dare; & paulò post conplexi in sacratissima manu Christi JESU Domini Nostri crucem elegantissimâ ac pretiosissimâ, cujus magnitudo & longitudo adæquabat spithamam. Et monstrando mihi ipsam Divina Majestas, dixit ad

Q₂

ad

ad me: Visne hanc tam elegantem crucem? Tum ego illam sum contemplata diutissime, & placuit mihi summopere, dixique quam promptissime & cupidissime, ut eam mihi Divina Majestas daret: Ita, Domine. Divina verò Majestas subjunxit: Sit ita, licet, dabo illam illi tuo Angelo Custodi, ut tibi ipsam afferret. At ego dixi: Hoc non, Domine. Nolo, si tu id jubes, ut illam des, aut tradas ulli alteri, quam mihi. Et Dominus: Dic ergo, ajebat, ubi tibi eam velis poni? Respondi: Hic Domine, supra meum cor. Accessitque Divina ipsius Majestas, & posuit mihi illam supra cor, ibique reliquit. Et quando mihi ipsam imposuit, sensi dolorem, qui adeo penetrabat animam, ut præ illius vehementia diu gemerem ac suspirarem: percipiebam verò supra cor eum dolorem & molestiam ex Cruce, quam in ipso gerebam, ut illud frequenter manu attrerere, quia mihi videbatur non posse fieri, quin illam sentirem exterius. Nesciebam, utrum cum eo dolore ac obstaculo crucis me possem vestire, & induere togam. Post hoc Dominus ostendens se mihi compati, discessit: & ego semper sentiebam crucem in corde, cum eadem afflictione ac dolore, licet quibusdam diebus amplius, quam alijs. Alio die placuit DEO, ut meam animam occuparet summus dolor, & cruciatus, unâ cum profundissima cognitione, mei ipsius; quæ me ita affligebat & angebat, ut vix mihi viderer habere vires pro toleranda ea cruce, & sic magna ex parte fuerunt debilitatæ vires mei corporis.

§. II.

ELapsis aliquot diebus, atque biduo post Festû Circumcisionis, aliquando manè agens cum DEO, vidi Sanctissimum pterum JESUM, in brachijs suæ Sacratissimæ Matris, qui amplexabatur quandam elegantissimam & inauratâ Crucem, quæ circiter ulnæ habebat longitudinem. Dum autem illum cum ea cruce contemplerer, coepi tenerescere, & lacrymari, dicendo ipsi: Meum Bonum, & mi Domine, video, quòd ex hoc tempore am-

plectaris Crucem, quia cum esses infans octo dierum, incepisti profundere tuum pretiosum sanguinem pro nobis. Divina autem Majestas mihi dixit: Si ex eo tempore incepisti profundere sanguinem, quid tibi videtur? Aspiciebam diu Sanctissimû Puerum, & Sanctissimam ejus Matrem, cum tanto meæ animæ solatio, ut non possem ab illo avertere oculos; & timebâ nê abiret, me non animadvertente. Cum me Sanctissimus infans videret ita aspicientem, dixit mihi: Noli timere, ut tam citò abeam; volo enim hic tecum manere, usque ad horam septimam; erat autem tunc quarta. Unâ horâ post, prius ex improvîso, & me non cogitante, quid Divina Majestas esset factura, vidi derepente, nullo mihi à quoquam dicto verbo (quemadmodum DEUS solet in similibus agere) fuisse impositam meo capiti coronam spineam, quæ mihi attulit dolorem ac afflictionem internam penitus insolitam, adeo redundantem in ipsum caput corporeum, ut illud non possem movere, nec vertere, neque inclinare, præ ingenti dolore, quem propter illas spinas sentiebam; & aliunde ita fui consternata his Divinæ Sapientiæ ac Bonitatis operibus, ut vix possem ad me redire. Paulò post mihi dixit Christus Dominus: Dic mihi, visne, ut etiam in tuis manibus imprimam vulnera? Dum hoc audirem dici à Divina Majestate, subito respondi quam determinatissime, ac dixi: Non Domine, non Domine: nullâ ratione volo, ut sic mecum agas, vel ut in me aliquid simile opereris, aut me in hoc similem reddas illis sanctis animabus, quæ excellentes præclarissimis virtutibus, tibi serviverunt, cum tanta vitæ perfectione. Idcirco destitit Divina Majestas, videns me ita repugnantem, nec mihi tunc voluit vim inferre; dixit mihi tamen: Propterea tibi nihil fuit dictum, quando tibi est imposita corona spinea, nê illius impositioni eodem modo resisteres. Hoc dicto, sanctissimus Puer JESUS mansit apud me satis diu, complectens suam Crucem, solo brachio sinistro, & in capite Crucis erat corona spinea coloris viridis. Tenebat illum sanctissima ipsius Mater in suis bra-

brachijs cum magna reverentia, & quando illum intuebatur suis sacratissimis & speciosis oculis, faciebat id quàm amabilissimè ac reverentissimè, & cum quadam coelesti modestia. Ego non poteram abstrahere oculos ab illo, & eram sollicita, ut viderem, quando esset abiturus. Sed ipse mihi dixit: Nè sis sollicita, neque te affligas, quia non abibo tam citò; necdum enim est executioni mandatum, quod mihi tecum est conficiendum. Atque paulò post Dominus in dicta specie parvuli, sed absque Cruce, quam priùs habuerat, ad me accersit quàm amantissimè, strinxitque me brachijs stantem cum omni mihi possibili reverentia, vestitam & coopertam velo, atque capite redimito coronâ spineâ, & vultu vehementer inflammato, nec non cum Cruce, quam mihi Dominus dederat, ac posuerat supra cor. Ex quibus omnibus fiebat, ut sentirem afflictionem & dolorem internum, quem novit Dominus, adeò ut mihi viderer quasi crucifixa; nec enim me poteram movere; videbámque me ipsam tam clarè, quàm si me intuerer in speculo clarissimo, & nitidissimo; & consternabar, videns me tam insolito modo constitutam.

§. III.

Completo hoc opere Dominus mihi valedicens desijt videri, & ego toto illo die ac nocte sensi afflictionem ac dolorem internum, de quo dixi. Interdum autem contrectabam caput manu, ut animadverterem, an aliquid fortè notaretur exterius de eo, quod sentiebam internè: contremiscebam enim ad ea, quæ comparant extrinsecus. Postea horâ septimâ noctis, cum essem more solito in mea collectione, postquam comparuissem coram Domino, dixit mihi Divina Majestas hæc verba: (quamvis me vehementer pudeat illa scribere) Filia mea, & Amica mea, plurimum mihi ità places, cum isto vestitu, & novis insignibus, quæ ego tibi dedi. Tum conjeci oculos in Divinam Majestatem, & mea anima, nullo à me ipsi dicto verbo incepit exardescere amore sui dulcissimi ac dilecti Domini, qui ipsam tam amanter,

talibus verbis fuerat alloquutus; cum sim indignissima, & miserabilissima omnium creaturarum. Postridie manè eadem horâ, quâ mihi pridie fuerat apposita illa corona, cum essem collecta, quemadmodum soleo, vidi eandem coronam, quam tanto cum dolore gestabam in capite, floruisse, ac produxisse quosdam flores elegantissimos, & gratiosissimos. Terrefacta, ac attonita illo prodigio, movi caput, ut experirer an sentirem illum dolorem, quem priùs; & adverti non esse tantum, nec talem, sed multò minorem, ac deinde me convertens ad Dominum, dixi illi: Mi Domine, quid est hoc? quales flores sunt isti, qui effloruerunt in ista corona spinea? Respondit mihi Divina Majestas: Isti sunt flores meritorum, quæ tibi doloribus, quos propter spinas hujus coronæ es passa, comparavisti; adeò ut, sicut ex corona spinea, quæ fuit imposita meo capiti, enati sunt tot ac tam Divini flores meritorum universo humano generi, & mihi; ità ex eo, quod pro te es merita, per dolorem & afflictionem, quam tibi corona hæc attulit, orti sunt hi flores, quos vides. Idem tibi etiam multum proderunt, teque recreabunt, ut non sentias tantum dolorem, ità enim ego statui, ut possis hac ratione durare, & conservare tuas modicas vires. Post tempus meæ collectionis, sensi magis sublevatum caput, & retinui in ipso illam floridam coronam spineam, nec non meâ Crucem infixam cordi. Placuit nihilominus Domino, suscitare in mea anima aliam internam crucem, quæ duravit biduo vel triduo, ortam per infinitam ipsius Sapientiam, ex profunda mei ipsius cognitione, quæ me vehementer affligebat. *De ista cruce jam actû est in capite quinto & sexto.*

§. IV.

ELapso uno, alteròve die ab eo, quod evenisse dictum est, dum manè agerem cum Domino, rursus mihi dixit: Visne consentire in id, quod tibi dixi nuper? visne, ut tuæ manus vulnerentur? Ego subito respondi, sicut primâ vice, valde definitè ac seriò: Non, Domine, nullo modo,

modo, nequaquam Domine; nec minima hujus rei facienda est mentio. Audivit Dominus, quod à me dicebatur cum illo firmo proposito, & siluit, neque mihi tum quidquam dixit: paulò post mihi denudò, cum quadam determinatione, quasi in me facturus, quod ipse vellet, dixit: Veni huc, visne, quod tibi dixi? atque tunc ego reposui: Non vellem Domine ullâ ratione; sed quia animadvertēbam decrevisse Dominum id facere, dixi illi teneriùs, & submissiùs, ac plurimùm dolens de eo, quod sua Majestas volebat peragere in isto miserabili & fragili limo: Quomodo verò Domine, debeo in rem hujusmodi consentire? Non, Domine, si ita jubes. Quo pacto enim, mi Domine, vis me miserabilem parem facere Sancto Francisco? Quis hoc toleret? dum id dicerem, timebam aliquantùm, nè propter tantam pertinaciã mihi responderet, ut sancto Petro, quando volebat permittēre lavari sibi pedes. Verùm non ita mihi respondit, ex sua bonitate; & quia cognoscebat meam miseriam; sed demittendo suos sacratissimos oculos cum summa gravitate dixit: Tace modò, quia non intelligis, quid agam. Dum hoc Divina Majestas diceret, incipiebam sentire cruciatum ac dolorem internum in manibus: atque tunc incepti timere, advertendo & sentiendo illud tam singulare & extraordinarium opus DEI, & conquerebar Divinæ Majestati, dicendo ipsi: Quid facis, mi Domine? miserere mei miserabilis & maximæ peccatricis, doce me amare te, & quærere omnibus meis viribus, ac totâ animâ meâ: quia hoc unicum est, quod volo, & quæro. Post istam collectionem habui manus jam intrinsecus vulneratas, tametsi necdum esset completum illud opus, & fui usque adeò consternata ac attonita, propter illam tantam novitatem, ut mihi viderer non esse præsens. Optabam autem unicè dependere à Domino, invocando ipsum, & implorando semper ejus gratiam, ac auxilium, ut in omnibus illi placerem.

Postquam istud eo die accidisset, dum sequenti manè agerem cum DEO, more solito complevit ejusdem Majestas vulne-

rum impressionem, in istis miserabilibus manibus: quo tempore sentiebam ingentem in illis molestiam ac dolorem internum, & conquerebar vehementer Divinæ Majestati, ac timendo meam magnam miseriam, dicebam ut consideraret, me esse indignissimam tali opere, talique misericordiã, & me esse limum, ac vas fragile, non continens fideliter liquorem illi infusum; atq; reponere ipsum dona sua in meis manibus, esse idem, ac vas aliquod vitreum valde elegans & pretiosum committere manibus parvi infantis, ideòque me juvenet Divinæ Majestatis, meque respiceret oculis suæ misericordiæ, ut illi ita complacere, redderetur securior. Absoluto opere, quod Dominus peregit in meis miserabilibus manibus, retinui in medio illarum interna vulnera, quia in ea parte specialius sentiebantur, & sensi in ipsis prorsus singularem dolorem, & cruciatum, non solum internum, sed etiam externum; adeò ut ipsa caro præberet verum testimonium ejus, quod fiebat internè, & pellis ac volæ manuum evaderent, essentque tam sensitivæ ac delicatæ, ut interdum in quibusdam partibus tantopere prurirent, ut videretur inde erupturus sanguis, quod me multò magis consternabat, & obstupefaciebat, quàm primâ vice. Gratias interim agebam DEO pro omnibus ipsius admirandis operibus, eò quòd Divinæ Majestati placuisset, pro meo solatio facere, ut per signa adeò manifesta doloris, agnoscerem id, quod Divina Majestas in me internè operabatur.

§. V.

ALio die, tempore marutino, dum, sicut soleo, agerem cum DEO, incepti derepente sentire in pedibus illam molestiam ac dolorem, quem senseram in manibus, quando in illis Dominus impressit vulnera; & statim vidi, ac sensi, quod à Divina Majestate, jam in ipsis essent impressa vulnera, sicut in manibus, relictis ibi internis eorum signis. Postridie manè, dum similiter agerem cum Domino, complevit impressionem vulnerum in pedibus, in quibus habebam quædam inter-

na.

na foramina, quæ utrinque transibant pedes. Et quamvis statim exterior dolor non fuerit tantus, neque signa exteriora, qualia erant manuum; fuerunt tamen postea, erantque plantæ pedum tam sensitivæ, & pellis illarum tam tenera, ut non potuerim ipsis insistere sine molestia; quod semper durat, sicut in manibus. Post hoc subito incepi sentire dolorem in corde, & in latere sinistro, dixitque mihi Dominus quàm amantissimè: Quomodo tecum agitur? quomodo vales? Quando id audivi dici à Divina Majestate, fuit mea anima repleta quàm maximo ipsius amore, cum quo illi respondi: Quomodo valeam, dicis, meum Bonum, ac mi Domine? ut tibi obediam, faciàsque de me, quidquid volueris, tibi; visum fuerit. Paulò post circumspiciens oculis animæ, vidi utrumque meum latus stipari à quibusdam sanctis Angelis, mirum in modum speciosis, qui elevantes, ut mihi videbatur, hoc miserabile corpus, dicebant altâ voce, & cantando hæc verba (quæ cum magna mea mortificatione scribo, ac tantum refero, ut obediam DEO, & in hoc exequar ipsius voluntatem, atque ut cognoscantur opera Bonitatis ejus, & Sapientia) ostendentes mirari se vehementer, & specialiter amare, ac honorare istam miserabilem creaturam, propter suum illum Dominum, qui ipsam ex infinita sua Bonitate & Sapientia suis manibus signaverat; dicebant, inquam: Hæc est serva, & sponsa magni Domini, hæc est illa, cui Divina Majestas contulit tesseræ & insignia sua: contemplemur illam, ut talem. Ego miserabilis hoc audito fui consternata, & obstupui, tacens, neque sciens, quid

michi esset dicendum. Alioquin enim ignoro, quid respondissem illo aucta honore, qui exhibebatur isti miserabili fimeto, quod eo erat prorsus indignum: siquidem nunc, dum illum describo, & cognosco meam miseriam ac indignitatem, lachrymor, & ex animo doleo.

Postridie manè, dum agerem cum Domino, est absoluta impressio vulneris in corde, & sinistro latere, quæ pridie fuerat inchoata, remanente ibidem ipsius signo impresso, sicut in reliquis partibus. Atque ista impressio non attulit tantum exteriorum dolorem, quantum sensi in alijs, quia ita constituerat, & providerat misericordia DEI, eò quòd illa pars cordis sit adeò delicata, & sensitiva, in hac miserabili creatura, ex quo ipsi fuit manu Divinæ Majestatis inserta illa Crux. Experta sum tamen deinceps majorem dolorem ac molestiam in ea parte, quàm antea. Sequenti die manè agens cum DEO, more consueto, vidi & sensi, quòd ex vulneribus manuum fluxerit, quasi ex totidem canalibus, sanguis, qui descendens per brachia, ac afficiens speciali molestia & dolore eadem brachia, se cum eadem afflictione & dolore diffundebat per totum corpus, quod usquequaque erat tanquam vulneratum & concisum. Post hoc mihi dixit Dominus, ac si me vellet consolari, & satisfacere præteritis meis timoribus: Jam est consummatum opus, quomodo vales? Jamne es contenta eo, quod tantopere timebas? Audivi, quod mihi à Divina Majestate erat dictum, & ingens inde percepi solatium: atque ita fuit finitum tempus meæ collectionis.

CAPUT XXVIII.

De colloquijs, quæ Christus Dominus cum illa instituit, de impressione istorum vulnerum, & quomodo ipsi donaverit pretiosa cimelia, propter dolores, quos in ijs sustinuerat.

His